

[Erik Kragh.]

særlige danske forhold og ikke er præget af de øvrige NATO-landes organisation og taktiske tænkning. Det er en gammel travet, som jeg mødte, allerede da jeg som militær sagkyndig var tilforordnet forsvarskommissionen af 1946, og det er en populær gammel travet, for den synes at antyde, at vi her i landet kan slippe lettere fra det end andre steder, som om en krig ville forme sig anderledes og lettere i Danmark end andre steder. Vort forsvar er i øvrigt organiseret som andre små landes, Norges, Sveriges, Belgiens og Hollands.

Den ansvarlige sagkundskabs dom over det foreliggende forslag er meget klar. Forsvarskommandoen udtaler bl. a., at forslaget vil have en svækkende virkning på forsvaret af det nordlige NATO-område og betyde en forringelse af forsvarets anvendelighed som krigsforebyggende instrument for dansk sikkerhedspolitik. Chefen for NATOs nordregion siger, at forslaget er baseret på forkerte forudsætninger og ville gøre det faktisk umuligt at komme Danmark til hjælp udefra. Det ville umuliggøre nationens forsvar, ville i væsentlig grad reducere dets afskrækkende virkning og ville derfor øge risikoen for en atomkrig.

Denne dom af general Walker mener hr. Kjeld Olesen i sin fremsættelsestale — og vistnok i dag igen — at kunne afvise med, at general Walkers kritik bunder i, at der er tale om en måde at tilrettelægge forsvaret på, der bryder med et tilvant mønster. Hr. Kjeld Olesen mener øjensynlig, at general Walker hører til vanetænknerne. I parentes bemærket er jeg naturligvis klar over, at også jeg hører til blandt hr. Kjeld Olesens vanetænkere, der lever i 1950ernes tankebaner. Har den tanke ikke strejft hr. Kjeld Olesen, at general Walker har krigserfaring og derfor ved, hvad han taler om?

Når hr. Kjeld Olesen udtaler til dagbladet Demokraten den 6. september i år, at der er tale om forskellige vurderinger, så bliver det et spørgsmål, hvis vurdering af forslaget der skal tillægges størst vægt, hr. Kjeld Olesens eller de nationale og allierede ansvarlige militære sagkyndiges.

En gennemførelse af det socialdemokratiske forslag ville betyde, at vi faktisk, om end ikke formelt, ville forlade NATOs militære

organisation, altså blive et passivt medlem af Atlantpagten. Den nordlige flanke af NATO-forsvaret i Centraleuropa ville blive blottet og Sydnorges sikkerhed truet.

NATOs politik hviler på de to hovedpunkter: forsvar og afspænding. Men som det atter blev bekræftet på NATO-mødet i sidste uge, har øst-vest-forhandlinger kun udsigt til resultater, hvis NATO opretholder et effektivt krigshindrende forsvar.

Med den ordning, forsvaret fik ved loven af 1969, hvor bl. a. en centralisering af den øverste ledelse blev gennemført med heraf følgende effektivisering af beredskabet, har dansk forsvar en rimelig mulighed for at løse sin del af NATOs krigsforebyggende strategi. Men styrkerne kan ikke være mindre.

De styrker, som socialdemokratiets forslag regner med, ville ingen muligheder have for at gøre mere end nogle timers modstand og ville ikke være i stand til at skabe forudsætningerne for hjælp fra NATO. Landet ville kunne besættes på en dags tid, således at NATO ville blive stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning.

Personlig beklager jeg meget at måtte holde en tale som denne. Det havde været mit håb, at socialdemokratiet ville have fortsat den positive linje, partiet havde indtil valget i 1968. Men tingene må siges, som de er, nemlig at det er tragisk, at landets største parti fremsætter et så ansvarsløst forslag. Det konservative folkeparti kan ikke acceptere forslaget.

Må jeg til slut sige, at det, sagen drejer sig om, er, om vi selv vil opfylde de forpligtelser, som vort territorium stiller, og som vore allierede med rette kan forvente at vi opfylder, eller om andre i givet fald skal overtage sikringen af det strategisk vigtige danske land-, sø- og luftterritorium.

Kristen Østergaard: Ja, nu ligger jo det socialdemokratiske forsvarsforslag på folketingets bord til første behandling. Det er det forslag, der er blevet fremført med så megen fanfare i foråret, det er det forslag, der skal være forsvarspolitisk nytænkning, og det er det forslag, der skal være udtryk for den store videregående reform, som socialdemokratiet finder påkrævet. Det er også det forslag, der skulle resultere i et forsvar, der,